

Santa Scorese (1968–1991). Český překlad slova santa je „svatý, svatá“. Tato mladá dívka byla svému velmi zavazujícímu jménu celý svůj krátký život věrná. Cím? Na přelomu osmdesátých a devadesátých let 20. století italská legislativa neřešila pojem „stalking“, tzn. dlouhodobé opakované chorobné pronásledování nějaké osoby spojené i s fyzickým obtěžováním.

Santa se totiž stala obětí psychopata, který jí řekl: „Budeš moje, nebo ničí.“ Nyní církev zkoumá, jestli se jednalo o opravdové mučednictví, také vyvstává otázka, může-li se Santa stát patronkou pronásledovaných žen. Každopádně celý její příkladný křesťanský život a hlavně poslední dva roky, v nichž čelila tomuto utrpení, tragická smrt a následné odpuštění vrahovi na smrtelné posteli – to vše vedlo církev k tomu, že již po osmi letech od její smrti ji vyhlásila za Boží služebnici, proces blahořečení byl v diecézi Bari v Itálii, kde Santa žila, spuštěn ještě o rok dříve, v roce 1998.

Jaká vlastně byla tato mladá žena? Celý život prožila v Bari, kde byla střídavě oslovována různými druhy katolické spirituality: byla salesiánkou, stala se členkou hnutí Fokoláre, později se rozhodla pro sekulární zasvěcení u Misionářek Neposkvrněné pátro Kolbeho, kde se plánovala věnovat rodinám v nouzi, starým lidem či práci v sirotčincích, aktivní byla mezi katechety ve farnosti, byla členkou Červeného kříže. Studovala pedagogiku a medicínu, protože její hlavní touhou bylo pomáhat druhým lidem, kteří trpí. V jejím deníku, který si tajně vedla, se dočítáme,

kým pro ni byl Ježíš. Její původní touha vdát se a být šťastná v manželství se postupně proměňuje v touhu po větší lásce pro svého Boha. Santa tedy tímto rozhodnutím – jak později referovali její přátelé a známí – nebyla méně šťastná, méně radostná, ba naopak.

Do jejího života však vstoupil onen psychopatický mladík, který ji v roce 1989 slyšel číst čtení při bohoslužbě v katedrále v Bari. Od původních „jen“ neslušných návrhů se jeho pronásledování přitvrzuje až k fyzickému napadnutí. Sama Santa si uvědomuje, že se blíží tragický konec. Její zpovědník vzpomíná, že Santa mu několik dní před finálním útokem řekla: „Pokud se s tím nedá nic dělat, chci říct své ano Bohu. Raději zemřu...“ 15. března 1991 ji tento postižený mladík napadl u dveří jejího domu, když se

vracela ze společnosti mladých, a zasadil jí 14 bodných ran nožem. O několik hodin později v nemocnici v Bari Santa svým zraněním podlehl.

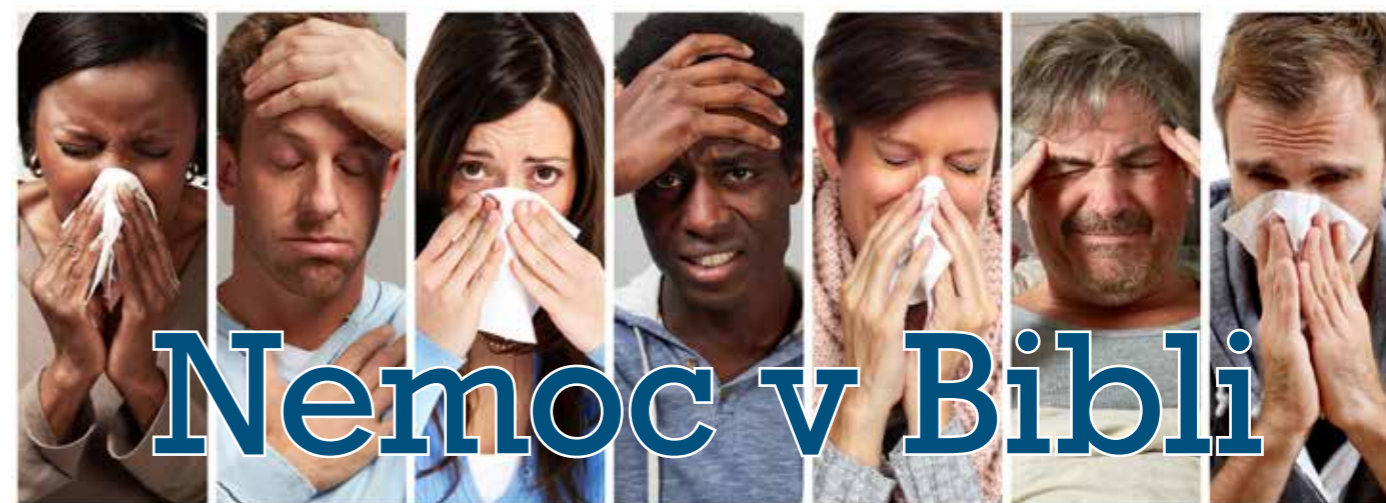
O velké oblibě a dosahu života této mladé dívky svědčí mimo jiné i dva filmy, které o ní byly v roce 2019 natočeny.¹

Italské město Bari

Poznámky: 1. <https://www.rainews.it/tgr/puglia/video/2020/01/pug-film-santa-scorese-spataro-c03a43f8-42a4-4603-b9eb-0eal2542d7c5.html>, <https://www.youtube.com/watch?v=QUwiFevH5U0>
Zdroje: <http://www.fatym.com/view.php?nazevclanku=marie-goretta-a-santa-scorese-italky-ktere-zemrely-pro-cistotu&cisloclanku=2018080159>, <https://www.cirkev.cz/cs/aktuality/181005patroni-synody-o-mladych-lidech>

Foto: rootstocks, Mi.Ti. - Adobe stock; Public domain

otec Bedřich Horák **Brzy z jara nás všechny zasáhlo šíření nového typu koronavirové nemoci, kterou působí, Covid-19. Nikdo z nás podobný problém v takovém rozsahu nezažil, i když je pravda, že v dějinách postihly lidstvo jiné zhubné epidemie. Přece jsme se domnívali, že v dnešní době máme tyto věci pod kontrolou, ale jak jsme zjistili, není tomu tak. Jak je možné, že nejvyšší dobrý a milující Bůh dopustí zlo, které se děje kolem nás? Už dříve vyšel článek, který se tímto tématem zabývá („Proč musely zemřít ty nevinné děti?“). A tak se spíše zaměřím na nemoc, jak ji popisuje Bible, a co si z toho i dnes můžeme vzít.**

Nemoc je podle Bible spojena s hříchem. Tím, že člověk zhrěšil, vstoupila do světa nemoc a smrt, jak to najdeme ve vyprávění o prvním hříchu v zahradě Eden, v ráji (srv. Gn 3, 16–19). Nemoc je vnímána jako jeden z důsledků hříchu, tedy jednání proti Bohu, neposlušnosti jeho nařízením. Je to jako když maminka říká malému dítěti: „Nehraj si u te

rozpálené plotny, jinak se popálíš.“ Když neposlechne a má popáleninu, která ho bolí, tak to není potrestání od maminky, dítě se vlastně potrestalo samo. Tak můžeme chápat nemoc jako i jiné druhy zla jako důsledek hříchu, i když tak přímočaré a zjevné to často nebývá. Rozhodně nemůže člověk v nemoci, kterou dostane, hledat příčinu ve svých konkrétních činech, i když i tam může být přítomna. Nemoc bývá chápána jako výchovný prostředek, prostředek nápravy. Člověk si má skrze nemoc uvědomit své vlastní špatné jednání a usilovat o změnu svého života k lepšímu, o odstranění špatných skutků z něj. Když člověk zaujme takový postoj, může prosit Boha o uzdravení. Ale i v Bibli se klade otázka, zda je příčinou nemoci člověka jeho osobní hřích. Na určitých místech dochází k závěru, že osobní hřích ani hřích rodičů nemůže vysvětlit všechno. Když se ptají učedníci Ježíše na příčinu slepoty u slepého od narození, Ježíš odpovídá: „Nezhrěšil ani on, ani jeho rodiče, ale mají se na něm zjevit Boží skutky“ (srv. Jan 9, 2n). Nemoc může být také zkouškou věrnosti; zvláště je to zjevné v případech, kdy jsou nemocí postiženi spravedliví, tedy ti, co se nedopustili zla ve svém jednání (např. postavy Joba nebo Tobiáše). V případě tajemného Hospodinova služebníka, zcela spravedlivého (Iz 53), má utrpení, včetně nemocí, přinést smír za hříchy lidí.

I když nemoc může sloužit jako prostředek posílení vztahu k Bohu a odčinění hříchů, přesto vždy zůstává zlem, které bude díky Božímu zásahu odstraněno. Definitivně budou všechny nemoci, stejně jako všechno ostatní utrpení a bolesti odstraněny v novém světě na konci časů díky Božímu zásahu, který vyhladí veškeré zlo.

Tento konec časů začíná s příchodem Ježíše Krista na svět. Ježíš se s nemocemi setkává při svém veřejném působení. A svou božskou mocí „vyhání zlých duchů a uzdravuje nemocné“. Ne že by s jeho příchodem nemoci zmizely ze světa, ale Boží síla, která je jednou definitivně přemůže, je zde už přítomna. To, co Ježíš požaduje k tomu, aby uzdravil z nemoci, je víra, že Ježíš je schopen člověka zachránit. Zázračná uzdravení, která přináší, jsou jen předchutí toho konečného stavu.

Ježíš uzdravuje i dnes, ovšem uzdravení nepřichází nutně, jakoby bylo magickým výsledkem obřadu či modlitby. Dokud žijeme v tomto světě, důsledky hříchu, tedy i nemoc, se budou stále nějakým způsobem projevovat. I to, že člověk musí snášet utrpení, má spolu s Ježíšovou obětí na kříži přispívat k uzdravení, hlavně duchovnímu, celého světa. Nemoci spolu s ostatními druhy utrpení a zla potvrzují na světě, dokud lidé nedojdou nebeského Jeruzaléma, do obnoveného ráje, kde budou navždy vyléčení skrze strom života (Zj 22, 2).

Současná koronavirová krize nás má naučit, mimo jiné, více si vážit daru zdraví a chránit si ho, protože to není nic samozřejmého, oceňovat i práci lékařů, sester a dalších zdravotníků, modlit se za i za nemocné, ale být i spoluzodpovědnými za ochranu zdraví druhých, počínaje členy rodiny přes kamarády, sousedy, učitele až k ostatním, které potkáváme, zvláště starším a jiným zdravotně ohroženějším lidem.

Foto: Nurthavee, Kurhan, Halfpoint - Adobe stock